

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Mibe kerül kereszténységed ?

Sokan szeretik az evangéliumot hallgatni és annak ígéreteit magukévá tenni, azonban kevesen akarnak hallani arról, hogy az Úr Jézus tőlünk is el vár valamit. Kellemes minden vasárnap a templomban leülni, szép énekeket hallgatni és a szép beszédet Isten jóságáról és végtelen szeretetéről. Sokkal nehezebb ennél azonban a templomból kijövet Jézust a keskeny ösvényen követni.

Igaz, Jézus szeretett bennünket. De mibe került neki ez a szeretete? Harcba, szenvedésbe, nélkülözésbe és végre életébe. És Ő minket nem csak arra hív meg nyomdokába, hogy az Ő szenvedéseinek és küzdelmeinek gyümölcseit élvezzük, hanem hogy kövessük Őt és cselekedjünk hasonlóképen.

Mit látunk az apostoloknál? Mibe került nekik kereszténységük? Pál apostol leveleiben sokat olvassunk küzdelemről, szenvedésről, börtönről és verésről. Igen az apostolok mindent eltűrtek, csak hogy egykor meglássák Mesterüket. — És az igaz keresztények közül hányan haltak meg hitükért? Érezzük-e, hogy boldogságunk talán éppen azért olyan fogyatékos, mert oly olcsó kereszténységet élünk? Minő áldozatokat hozunk Jézusért, aki mi értünk megtudott halni.

Jézus keresztjét viselni nem könnyű dolog. „Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét, e világon, örök életre tartja meg azt.” „Aki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.” Kerül tehát valamibe a mi kereszténységünk. Nem rózsás utakon járt Jézus és így mi sem vár-

hatjuk el azt, hogy minden kedvünk szerint járjon. Néha le kell mondani valamiről, amit nagyon szeretünk. Máskor el kell tűrnünk valamit, amit különben el nem tűrnénk. A keresztény embernek jól kell tudni „nyelni.” Ha hall vagy lát valamit, ami vérét felpezsdíti vagy nyelvét megmozgatja, hamar nyelni kell egyet és így győz a Jézus által. Olykor előfordul, hogy kigunyolnak sőt mindenféle koholmányokat reánk fognak, akkor meg kell emlékeznünk Jézusról, aki azt mondta: „Boldogok vagytok, ha az emberek szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én éretem.” — Ha az Úr ügye követel valamit tőled, sokszor nehezedre esik pénzedtől megválni, pedig mily könnyű adni az Úrnak ha szereted őt ki felöltözteti a mezitelen, eteti az éheset, neveli az árvákat. Tehát ha zugolódva hozod az áldozatokat, alapjában Jézus ellen zugolódsz. Jegyezd meg általában, hogy áldozat nélkül nincs is kereszténység. Egyszóval a kereszténységed annyit ér, amennyibe az neked kerül. Minél többet tagadod meg magad, minél többet szenvedsz Jézusért, minél többel segited az egyházat intézményeiben, annál gazdagabb leszel a mennyekben. Mibe kerül kereszténységed ?

J. J.

Isten kegyelme.

1825-ben, gyanussá vált egy nemes és gazdag orosz fiatal ember, kit azzal gyanúsítottak, hogy egy összeesküvésben résztvett, mely Miklós császár élete ellen irá-

nyult. A fiatal embert letartóztatták és Szentpétervári börtönbe vetették. Heves és erőszakos természeténél fogva, az iránta elkövetett igazságtalanság nagy gyűlöletet gerjesztett lelkében. Káromkodva és zugolódva töltötte el december első hosszú éjjelét. Felváltva majd az ország uralkodóját, aki letartóztatását elrendelte, majd a mennyei Uralkodót, ki letartóztatását megengedte, átkozta. Végre kimerülve, ágyára vetette magát, ahol néma fájdalommal órákig fekve maradt. Így töltött el nyolc borzalmas napot.

Kilencedik nap este, meglátogatta őt egy tiszteletre méltó, jámbor fogházi lelkész, hogy vele imádkozzék. Megkérte őt, hogy fogadja el Jézus hívását ki mondá: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelettek és én megnyugosztalak titeket.”

Gunyos mosoly volt a válasz. De az öreg úr elmenetelekor mégis egy bibliát adott a fiatal embernek és arra kérte, hogy olvasson belőle. De alig záródott be az ajtó, mikor W. úr a bibliát a sarokba dobva így kiáltott: „Nem akarok semmit tudni erről a könyvről, ha az Isten az igazságtalanságot megengedi.” — Így a napok csak lassan multak; az órák napoknak, a napok hónapoknak tünnek. Egy napon azonban, hogy nyugtalanságát mérsékelje, kezébe vette a bibliát és kinyitotta. Az első vers, melyre szemei irányultak, mély benyomást tett reá: „És hívj segítségül engem, a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” (Zsoltár 50, 15.) És mint ha szégyelte volna felindulását, melyet e szavak idéztek elő, gyorsan becsukta a könyvet. Másnap újból olvasott benne és nagyon csodálkozott a bölcs tartalma felett. Végre úgy vonzotta őt e könyv, hogy vágyva várta a napvilágát, hogy olvashasson és kutathasson a bibliában. Nem tartott soká és megismerte szívének állapotát, hogy az ő szive is „Csalárdabb mindennél és gonosz az.” (Jer. 17, 9.) Mindig jobban érezte, hogy bűnös Isten előtt, hogy örök bűnhődést érdemel. Kétségbeesésében térdre borult és így kiáltott: „Szabadíts meg Uram, mert elkárhozom!” Oh Uram mosd le bűneimet! „Isten, légy irgalmas nekem szegény bűnösnek!” Isten meghallgatta imádságát és ő érezte, hogy bűnei megvannak bocsájtva. Megszűnt zugolódni a mások igazságtalansága miatt és kezdett saját bűnössége miatt szomorkodni. Jézus Krisztusnak nagy szeretetére gondolt. Ismét magához kérte a jámbor fogházi lelkészt. Elképzelhetjük-e a hű pásztor örömét, mikor belépett a börtöncellába és ülni látta, az előbb még Isten ellen dühöngő foglyot. Ez pedig csendben, békességgel telt szívvel és ama tudatban, hogy övé lett Jézus Krisztus,

fogadta a lelkészt.

Igy szólította meg W. úr a lelkészt: „Fogságra vettetésemet a legnagyobb szerencsétlenségnek tartottam, de most látom, hogy miért kellett nekem ide jutni, és halálkat adok Istennek érte.” Ez időtől fogva W. úr nyugodtan várta a kihallgatást. De mivel a bíróság azt hitte, hogy elég bizonyíték van bűnösségére vonatkozólag, halálra ítélték. Ítéletét nyugodtan fogadta és a következő levelet intézte nagynénjéhez és nővéréhez:

„Bizonyára olvastátok az ujságban, hogy kötél általi halálra ítéltetem, mely ítéletet február 15.-én végre fogják hajtani. Ne sirjatok, hanem örüljétek, mert Isten kegyelme által nem félek a haláltól. Én tudom, hogy kiben hiszek! Egy kereszténynek legjobb pillanatja az utolsó, mert bemehet a menybe. A halál néki csak egy átmenet a világ, bűn és nyomorúságból az örök életre, ahol a megváltottak örökre az Urnál lehetnek. Ott az áldott országban várok titeket, ahol sem börtön, bűn vagy fájdalom nincs. Szeretnék benneteket megegyeszer látni, de mivel ez nem lehetséges, örömeim lemondok róla. Könnyeim hullanak mialatt irok és mégis boldog vagyok, ha ama dicsőséges ígéretekre gondolok, melyet Isten gyermekeinek adott. Már enyém lesz e boldog üdvösség mikor e sorokat olvasni fogjátok. Vigasztaljon a mindenható Isten, melynek közelletét már most érzem és élvezem a cellámban. Ő megszabadított a bűn bilincseitől. Ő maradjon veletek életetek végéig.”

Amikor őt a kivégzés előestéjén a fogház lelkésze elhagyta, a fiatal ember térdre borult és lelkét Isten oltalmába ajánlotta, azután nyugodtan aludt egy pár óra hosszat. Másnap hajnalban, hangok és lépések közeledtek cellája felé, ezek felébresztették őt. „Ejnye de korán jönnek az ítélet véghez vitelére gondolá ő magában.” Szíve gyorsabban dobogott, a cella ajtaja kinyílt és egy magas, nemes alak lépett be, akiben azonnal felismerte a Császárt. Röviddel ez előtt egy embert fogtak el aki résztvett az összeesküvésben és akinél a következő tartalmu levelet találták:

Mindent elkövettünk, hogy W. urat szándékunk kivitelére megnyerjük, de minden hiába volt; Ő kijelentette, hogy uralkodója iránt hű marad mindhalálig.

E levelet azonnal a Császárhoz vitték, ki rögtön személyesen elment, hogy kiszabadítsa az ártatlanul elítéltet: „Még egy pár óra késedelem,” mondá a Császár, és én Önben elvesztettem volna egyik legjobb tisztemet. Bocsássa meg, tudatlanul elkövetett hibámat és fogadja a mai nap emlékéül a tábornoki rangot. Ezzel együtt S. kastélyt, ahol ön, amint remélem, még sok boldog évet fog eltölteni.

W. ur ez időtől kezdve mint igazi hívő keresztény élt. Legnagyobb öröme az volt, szegényeket és nyomorúságban szenvedőknek vigaszt nyújtani, melyet ő maga is az evangéliumban talált. Kastélyának közelében egy nagy kórházat építtetett, egy házat, hazátlanoknak. Itt ment ő gyakran szobáról, szobára és egyik ágytól a másikhoz, és elbeszélte Istennel való tapasztalatait. Beszélt szeretetéről és kegyelméről, mely őt kiszabadította nemcsak a börtönből, hanem az örök halálból is. (Németből: L. I.)

A bünösök üdvözítője.

Nagy azoknak a képeknek a száma, mondja egy lelkész, amelyek lelki szemeim előtt állanak, amikor még a foglyok között hirdethettem az igét, de egy sem áll oly tisztán és élethűen előttem, mind az a kép, amelyet itt elmondani akarok.

Sok ideig prédikáltam egy fogházban, ahol sem kápolna, sem imaterem nem volt, hanem annak hosszú folyósóján kellett felállanom, ahol a cellák nyíltak a folyósóra. Ez sokszor nékem kellemetlen volt az ilyen szűk, szomorú börtönfalak közt beszélni, sokszor kívántam szavaimnak hatását hallgatóimnak arcán látni, hogy abból tanubizonyságot merülhessek, hogy Isten kegyelme a megkötöttek és foglyok szívében utat találva, szabadságot hozott számukra. Azért amennyire csak lehetséges volt, a cellák közelébe állottam fel hogy hangom a nyitva álló üvegablakon behatolhasson. Igen, prédikáció alatt lassan fel és alá sétáltam és itt-ott bekukkantottam a kis ablakon a cellákba. Amikor ezt először tettem, a legközelebb álló cella előtt állottam meg. Prédikációmnak végére értem, az emberek, akik ott ültek, kártyáztak, s magamban ennek láttára így szólottam: valószínűleg már prédikáció alatt is így cselekedtek.

„Jónapot barátaim,” kiáltám, „hogyan vagytok, s mi hozott ide benneteket?”

Az egyik felelé: „Mi becsületes, jogismerő emberek vagyunk lelkész úr, oly ártatlanok, mint odakünn a napsugarak, de vesztegetés által hamis tanukat állítottak fel ellenünk.”

„Ugy, ugy” válaszoltam, „akkor persze az Üdvözítőnek nincs itt mit keresnie. Néki csak a szegény bünösökre van szüksége.”

Ezzel megfordultam és a következő cellához mentem: „Mondd kedves barátom, nincs néked elpanaszolni való?”

„Oh igen,” felelé annak lakója, „szerecséltlen ember vagyok én, egy híres börtönhöz nagyon hasonlítok, s azért letartóztattak és ide kerültem. Most igazságtalanul kell itt szenvednem.”

Itt tehát nem volt mit keresnem. Tovább mentem, s kérdéseimre ugyanegy választ kaptam: „Rossz társaságba kerültem, s így egy betörő helyett engem tartóztattak le.” Elvándoroltam így a negyedik és ötödik cellához, s mindenütt ugyanazt a választ kaptam: „A napokban ügyünk tárgyalásra fog kerülni, s ekkor majd ki fog lünni, hogy mi ártatlanul kerültünk ide, s még a legkisebb büntetést sem érdemeltük meg. Minden csak gyanusítás és árulkodás.” Mindenhol csak igazakat és ártatlanokat találtam, senkit akinek az Üdvözítőre lett volna szüksége, mindegyikük az önámítás és öngazolás takarójába burkolódzott.

Már majdnem elvesztettem bátorságomat, de úgy gondolkodtam, hogy ez az Ur előtt helytelen volna, elmentem tehát az utolsó cellához. Hangomat itt a leggyengébben lehetett hallani, mert prédikálásom alatt itt mindig megfordultam. Benéztem, láttam egy embert deszkából csinált priccsen ülve, fejét kezeibe rejtve mélyen elgondolkodva, s ujjai között lepereregtek könnyei.

„Mi a bajod kedves barátom?” kérdém tőle részvétellel.

„Bűneim szívemet majd agyonsujtják” felelé sóhajtva, „alig bírom ezt elviselni”

„Legyen áldott ezért a jó Isten!” kiáltám.

Most felemlé erre fejét. Csodálkozva, majdnem bizalmatlanul tekintett reám. „Vajjon nem prédikálta-e azelőtt és azt mondotta, hogy ön velünk jót akar és barátunk akar lenni? Hogyan örvendezhet akkor bánatom és kétségbeesésem felett?”

„Ezt azonnal meg akarom néked magyarázni kedves barátom,” válaszolám.

„Nézd, ha bűneid annyira nyomnak és ki-noznak, akkor vágyakozni fogsz oly valaki után, aki segít elhordozni neked azokat. És én tudok valakit, aki ezt bírja, azért örvendek én úgy. Egyedül Jézus segíthet rajtad, Ő veheti magára bűneidet. Menj Hozzá!”

„Jézus? Nem, ahhoz nem, az nem segíthet rajtam.”

„Már miért nem?”

„Mivel egész életemen át más egyebet nem csináltam, mint azt, ami Neki nem teszük!”

„Az meglehet, de az nem tartóztathatja fel az Ő szeretetét; Jézus Krisztus, Isten Fiának vére tisztít meg bennünket bűneinktől.”

S most ezek után még többet beszéltem el neki az Üdvözítőről, aki eljött megkeresni mindazt, ami elveszett, aki a bünösöket és nem az igazakat akarja bünbánatra vezetni. De a szegény, bűneinek sulya alatt annyira le volt sújtva, hogy nehezebb esett hinnie, hogy ő érte is emberré lett Isten Fia, hogy őt szabaddá tegye. Min-

denféleképpen igyekeztem lelke elé ecsetelni az Ő rendkívüli, megmérhetetlen szeretetét, nem sikerült őt szabaddá tennem, félelem és kételkedés fogta el őt.

Igy szóltam végül hozzá: „Nos kedves barátom, most együtt fogunk imádkozni! S most mindketten, ő belül én meg cellaajtón kívül levetettük térdre magunkat.” „Imádkozzál egyedül kedves barátom úgy ahogyan sziveden fekszik,” mondtam én.

„Soha, de soha, mert ez káromlás volna!” kiáltá onnan belülről.

„És néha csak egy rövidke szükségkiáltás volna is, csak imádkozzál!” feleltem határozottsággal.

Most ime, sirások és sóhajtások között hallottam a vámszedő imáját: „Istenem könyörülj rajtam bűnösön!”

Én pedig hallgattam, nem volt mit többé hozzátennem. A kis nyíláson át kezemet nyujtottam neki, amelyre egy forró könny esett, s amely szivem mélyébe hatolt. Ez a könny, a bűnbánatnak könnye volt, amelyet senki sem sajnál. Ezt nem vehettem el tőle.

„Kedves barátom!” mondtam, „ma este külön fogok te érted imádkozni, gondold az általam elmondottakra, addigra Isten veled.”

Másnap első gondom az volt, hogy átmegyek a fogházba. Amidőn ismét az utolsó cella ajtaja előtt állottam, benéztem a kis ablakon, s ott már egy egészen más kép tárult a szemem elé. Tegnap szomorú, levert és bánatos volt, ma pedig, szemeiből oly napfény sugárzott felém, oly nagy volt öröme, hogy ügylátszott, mintha egész lénye teljesen megváltozott volna. Mintha valami nagy ajándékban részesült volna, vagy mintha szabadságát visszanyerte volna, úgy jött én elé. Zákheus és szava jutott eszembe: „Ma üdvössége lett házamnak!”

Kedves barátom, kérdelem tőle, „hogyan történt veled ez a változás?”

„Ezt magam, sem tudom,” felelé. „Olyan volt ez előttem, mint egy csoda. Szomorúan és sóhajtozva feküdtem cellámban, sem békeségem, sem éjjeli nyugodalmam nem volt. Gondolataim keresztül-kassal jártak szegény agyamon és elítéltek. Most egyszerre, úgy éjjél tájban lehetett, félelemtől és gyötrelemtől nem tudtam hova lenni, hirtelen kimondhatatlan nagy öröm lepte el egész valómat; lelkennek béklyói és terhei lehulltak rólam, s attól kezdve már nem éreztem sem kint, sem fájdalmat, s képessé lettem téve arra, hogy térdrehullva, Istennek hálát adhassak. Most úgy örvendek, oly boldog vagyok, mint amilyen csak ember lehet!”

Igaza volt, oly békét alig láttam életemben ember arcán sugárzni, mint ezen az emberen. Csak az örökkévaló világosság

képes ilyen világosan megdicsőült sugarat ömlesztetni az emberekbe. Mit törődött ez az ember ázzal, hogy még csak egy pár napig fog élni: A földi igazságszolgáltatás karjaiból kihullott.

Amikor tőle elbucsztam, tudtam, hogy odafenn ismét találkozni fogunk!

Ut a Jordánon át.

Jozs. 3, 14—17.

Izraelre egy új idő következett. A mű amit az Ur negyven év előtt megkezdett minden akadály dacára befejezésre kellett, hogy jusson. A régi nemzedék, amely az egyiptomi bálványimádás befolyása alatt nőtt fel és amelyik engedetlensége, bűnös kívánsága, zugolódása de különösen hitetlensége által Isten haragját hívta ki maga ellen, kihalt; testeik elhullottak a pusztában és Isten igéje szerint nem mentek be a nyugalomba. Egy másik nemzedék nőtt fel, amely a törvény fegyelmezése folytán inkább hajlott a hitre és engedelmességre. Józsuét az új vezetőt az Ur maga iktatta be hivatalába nagy ígéretek kapcsán.

Igy elindultak Sittimből és eljutottak a Jordánhoz. A Jordán tulsó partján terült el az ígéretnak szép országa, a tejjel mézzel folyó ország. A föld arany kalászokat ringatott, amelyek hívogatón intettek a népnek. De micsoda akadály! A szinültig tele Jordán elválasztja őket a földtől. Hogyan menjen át Izrael az ő feleségeivel gyermekeivel és barmaival?

Három napig kellett a népnek a Jordán partján táborozni. Ugyan miért? Miért nem vezette az Ur át már az első napon? Ennek három oka lehetett. 1. Hogy a vágy az ígélet földje után annál jobban felébredjen. 2. Hogy hatalmas akadályt teljes nagyságában megismerjék. 3. Hogy felemeljék kezeiket a hegyekhez ahonnét a segítségnek kellett jönni.

A Jordán vize zugva rohant le a sós-tengerbe. Hogyan jutunk át a tulsó partra? Ez a kérdés járt szájról szájra. A második nap megjött a kérdésre a felelet. Józsué kiadta a parancsot: „Tiszlitsátok meg magatokat; mert holnap az Ur csodát mivel közöttek.” Tehát csoda folytán kell átmennie Izraelnek ama csodásan szép földre! De Jehovah csak akkor teszi e csodát, ha Izrael engedelmeskedik parancsának és megszenteli magát. Jóllehet ez a megszentése Izraelnek csak külső látszólagos jelentőséggel bírt, mint mosakodás és ünnepi öltözet, a parancs a sziv indulatát célozta, mert a kívánt megszenteltetés az engedelmesség volt.

A következő napon szent félelemmel teljes várakozásban jött elő a nép a sátrak-

ból vezelője köré csoportosulván; ekkor elhangzott a parancs: „Papok előre!” Nem a fegyveres legénység kivont kardjával, hanem a papok voltak a sereg élén, mert ezek Jehovának felavatott és megszentelt szolgálói voltak. Ekkor megindult a szent menet. Elöl a főpap ragyogó diszben, utána a papok, a szövetség ládája mint a láthatatlan jelenlétének jele amit a papok vállaikon vittek. Olyan uton mentek, amelyen azelőtt sohasem mentetek, mondá Józsué; és ez a láthatatlan Isten jelenlétében és segítségében vett hitnek és bizalomnak útja volt. A felhő és tűzoszlop, amelyben Isten népe előtt ment a pusztában, eltűnt. Izraelnek meg kellett tanulni hinni anélkül, hogy látna. Így ért a menetet a Jordánhoz és ime amint amikor a papok lábai vizet értek, megtörtént az ígért csoda. A víz kétfelé vált, a felső rész felhalmozódott az alsó pedig lefolyt a Holttengerbe, Izrael pedig minden javaival száraz lábbal ment át az ígért földjébe.

Eddig a történeti lefolyás. Használjuk fel ezt példa képen a keresztyének a nyugalom ígért földjére való vándorlásában.

Izrael Egyiptomban is Isten népe volt, de nem álltak Isten népének szabadságában, hanem egyiptom szolgaságában Fáraó rabszolgái voltak. Így sokan keresztyéneknek nevezik magukat mialatt a szellemi Egyiptomban állnak, nevezetesen a bűnnek szolgálatában és a sötétségnek hatalma alatt. És sajnos nagyon sokan jól érzik magukat eme Egyiptomban; a bűn szolgaságában élnek és halnak és ebben vesznek is el. De vannak olyanok akiknek a szolgaság terhére van és érzik a rabláncok nyomását; és mint egykor Izrael Istenhez kiálltanak szabadditásra. Isten meghallgatja az ő kiállásukat is és könyörületességének tengerén vezeti át őket és felveszi gyermekei közé népének közösségébe.

De most megkezdődik az út a pusztán keresztül; itt sokan az első állomásnál „Mara”-nál megállnak és ott maradnak panaszkodva a nehéz kereszt miatt amit hordozniuk kell, a nagy nélkülözések miatt amit szenvedniök kell a víz keserősége miatt amit az Ur nekik inni ad. Másoknál feltámad a vágy a világi kívánságok, világi öröme után; arany borjút készítenek maguknak, esznek, isznak, táncolnak és játszanak, mintha még mindig egyiptomban lennének. Mások Egyiptom husos fazekait kívánják vissza; megutálják a táplálékot amit Isten a pusztában gyermekeinek ad. Nem izlik Isten ígéje, nem éreznek vágyat az énekelésre és imára és megvetik az Isten által rendelt kegyelmi eszközöket. Mások felláznak Isten vezetése ellen mint Kore csapata és az Ur letaszítja őket a sötétség uralma alá. Másoknál a hitetlenség az akadály ami

visszatartja őket, hogy bemenjenek az ígért földjére. Mindezek lelki halált hálnak a pusztában és végül testi halált is; nem mennek be a nyugalom honába; a megváltást ami Jézus Krisztus által véghez vitetett nem érik el. De magasztalás az Urnak vannak mások is akiket a vágy hajt az ígért földje felé akik sietnek, hogy bejussanak a nyugalom honába. Így eljutnak a határig. De micsoda akadály előttük a megáradt Jordán. Látja az országot szépségében pompázni, de nem tud átmenni. A lelki szem meg van nyitva, betekint a kegyelmi állapot dicsőségébe, a bűntől való teljes megváltásba amint azt Jézus Krisztus megszerezte és Isten ígéje megígéri. De hogyan tudja ezt elérni? Ekkor hangzik felülről a szózat: „Szenteld meg magad; és az Ur csodát tesz rajtad.”

De mit értsünk az önmegszentelés alatt? A pusztai vándorlásban a szív meg van osztva, fél szív, amellyel ma Istent szeretik és holnap a világot, ma Isten által hagyja magát vezetni, holnap pedig a test cselekedeteit viszi véghez, ma hisz, holnap kételkedik. Az önmegszentelődés ennek feladását jelenti, késznek lenni Isten akaratának való teljes kiszolgáltatásra. És aki így elkészülve áll a Jordán partján és Jézus Krisztus tökéletes áldozatába vetett teljes hitben Isten szeretetének kiterjesztett karjaiba veti magát az mennyei Főpapjának csodálatos ereje által a Jordán habjain által lesz vive a tejjel mézzel folyó Kannaánba. A teljes szabadság állapotába lesz helyezve, Jézus Krisztus szeretetében nyugszik és örök bevégzett megváltásának gyümölcseit élvezi. Meg van tisztítva és meg van szentelve a Bárány vérében. Tapasztalhatja, hogy élő Istene van aki harcol érte és ellenségeit kipusztítja előtte. Ez a lelki Kannaán, amelybe az Ur népét be akarja vezetni.

Ma is megszólal a szózat mint annak idején „papok előre!” Előre Isten követei! Előre Isten sáfárai, akik be vannak avatva titkaiba! Előre nyájnak pásztorai! Igen testvéreim ha korunkat nézzük sokféle antikrisztusi megnyilvánulást látunk. Ezeknek jelszavai: „Le a Krisztussal! Le az egyházzal;” ha szegény ember társainkat látjuk ma sötétségben sanyalódni és látjuk Isten népét a pusztában kóborolni; nem kellene, hogy a legszentebb buzgóságra tüzeljen bennünket a szózat: „Papok előre!” Ti vagytok a királyi papság mondja az apostol. Előre tehát ti hívók a világ és az Én megtagadásában! Előre a teljes odaszentelésben! Előre a hitben! Előre a Szentlélek erejében! Igen menjünk az Urnak nevében keresztül a Jordánon a teljes megszentelésre, hogy a tuloldalon a keresztnak zászlaját kitűzzük és az egész emberiségnek hirdessük, hogy van szabadulás a bűntől.

Sch. A.

Az egyik methodista atyánk Látomás életrajzából.

1842. nyarán történt, hogy mikor körutamról fáradtan és leverten hazatértem, hatalmas epeláz vett rajtam erőt ugyannyira, hogy alig tudtam lakásomat elérni. A betegség ágyba döntött. Az ápolásban nem volt hiány, a legjobb gyógyszereket szedtem, hogy a betegség rosszabbodását megakadályozzuk, de minden hiába volt, ugyannyira, hogy felgyógyulásom kétségessé vált. A hetedik éjszakán amikor önkívületi állapotban ágyamon feküdtem és felgyógyulásomat illetőleg a reménységnek utolsó szikrája is kialudt és családom, valamint barátaim utolsó sóhajtasomat várták — úgy tűnt fel nekem mintha egy mennyei követ lépett volna be szobámba. Hozám jött, és ezüstcsengésű hangján, mely mint a szép zene ütötte meg fületem, így szólt: „Azért jöttem, hogy téged egy más helyre és más világba vezesselek.” Ebben a pillanatban éreztem, hogy mennyei kísérem szeliden felemelt, kiléptünk és száguldunk a levegőn keresztül. A föld hamarosan mögöttünk volt és körülöttünk minden irányban ragyogó világok telve dicsőséggel. Mind tovább és tovább egyik égitestől a másikhoz. Végül elérkeztünk a paradicsom kapujához és oh mily elragadó látvány tárult szemeim elé mikor a gyöngykapuk megnyitak. Lehetetlenség a pompát leírni. Ez a látomás kitörölhetetlenül emlékezetembe vésődött. Elöttem pompás víztükrök, tiszta mint a kristály, tükörsíma tetején egy hullám nélkül, kibeszélhetetlen, tiszta és átlátszó. A tó mindkét oldalán hatalmas fák, megrakva és feldiszítve mindenféle gyümölcscsel és különböző színű virágokkal amelyeket a víz pompásan tükrözött vissza. Amint ott álltam és kimondhatatlan örömmel élveztem e látomást, egy egész csapat angyalt láttam akik a tiszta légtelen tóva repültek. Hosszu szárnyaik voltak, és noha gyorsan repültek tóva szárnyaik szorosan oldalukhoz simul. Mialatt ezeket szemléltem, megkérdeztem mennyei kíséremet, hogy hová és miért mennek. Azt felelte, hogy ezek angyalok akik a földre vannak küldve, ahonnan te jössz és meg vannak bízva, hogy a szeretetnek és a könyörületnek üzenetét vigyék. Egy bájos zenének akkordjait hallottam magam körül de kíséromön kívül senkit sem láttam. Végül így szóltam hozzá: „Lehetséges lenne e néhány megigazult lelket látnom akik a tökéletesség jutottak?” Ebben a pillanatban három személy állott előttem; az első egy férfi alak, a második egy nő, a harmadik egy gyermek. Az első kettő sokban hasonlított az általam látott angyalokhoz, kivéve, hogy ezeknek fején korona volt színezetűből, kezükben

pedig hárfák. Ruhájuk a legragyogóbb fehér hó és hullámos. Lényük sugárzott és mennyei fényt árasztott. De a gyermeket nem tudom összehasonlítani semmivel. Körülbelül három láb magas lehetett: pompás hosszú szárnyakkal, a szívárvány minden színét játszották. Ruházata mintha ragyogó fehér selyemből lett volna; alsóruhája époló ragyogó fehér. A frissen lehulló hó sem tesz túl ennek fényén és tisztaságán. Arca ragyogott a dicsőségtől és még most is előttem van bályos mosolygása. Nem tudtam betelni e gyermek nézésével és csodálatával. Végül azt mondtam, hogy ha vissza kell térnem a földre, ahonnét jöttem, nagyon szeretném e gyermeket velem vinni, hogy megmutathassam szomorú anyjának; azt hiszem, ha láthatná soha többé nem ejtene könnyet gyermekeinek halála felett. Oly nagy volt a vágyam, szívem e kívánságát teljesülve látni, hogy mozdulatot tettem a gyermek megfogására, keblemre akartam zárni, de kisiklott a kezeim közül és alámerült az élet vizének árájában. Nemsokára kijött a vízcseppek leestek, ragyogtak mint a gyémántok. Majd a másik part felé indult és felrepülvén az élet fáinak egyik legmagasabb ágára, angyali bájjal tekintett reám és elkezdett akkordokban énekelni, aminő éneket csak a mennyben lehet hallani. „Annak aki szeretett engem és tisztára mosott az Ő saját vérével, legyen dicsőség mostantól fogva mindörökké.” Ebben a pillanatban a mindenható Istennek ereje szállott le reám; hangosan felkiáltottam örömben, tapsoltam és kiugrottam az ágyból. Oly hirtelen kigyógyultam a betegségeből, mint a nyomorék az ékes kapunál aki örömben ugrándozott és dicsőítette Istent.

Legyőzve a látottak dicsőségétől és az érzések hatása alatt, nem voltam képes Isten dicsőítésével felhagyni. Az ezt követő vasárnapon, eltelve Isten erejével, mentem tábori összejövetelre. Itt ezrek előtt tettem bizonyosságot arról, ami velem történt, örömujjongás és dicsénektől viszhangzott az erdő. Jóllehet évek multak el ezen ünnepélyes, áldott, és boldog órák után, eme szent tűz szívében tovább ég és a győzelemnek ugyanazon tudatában ismétlem: „Dicsőség a mindenható Istennek, akinek országa tart mindörökkön örökké.”

Ismertető jel.

I. Ján. 4,2-3.

A családban és társaságban, barátok és idegenek közt, a munkában és pihenésben, mindég és mindenütt világító lámpák a valódi keresztyének. Fel vannak ruházva

erővel felülről, el vannak telve Üdvözítőjüktől. Ez az oka miért tesznek bizonytságot minden ember előtt, hogy Jézus Krisztus eljött testben. Erről nem tudnak hallgatni, az igazság az elemük amelyben élnek. Ez a bizonyítéka, hogy Istentől születtek. Istennek lelke van bennük, ez hajtja őket a bizonytságtévesre, mert ez minden alkalmat felhasznál, hogy tagjai által Jézust megdicsőítse és köztudomásúvá tegye, hogy Krisztus a valódi Isten és az örök élet. A beszéd és élet a hangos bizonytságot.

Épen ezért kiállhatatlanok és ellenszenvesek ezek az emberek a világ vallásos gyermekeinél. „Hiszen hihetik amit akarnak!” kiáltják, „csak ne hangoztatnák olyan nyilvánosan, oly határozottan.” A hit a rejtekben szabad, de a bizonytságtéves tilos. „Valakit kellemlenül éríthet!” A csendes kegyességet szeretik egyesek és gyakorolják is, de a világgal szemben senki ne erőszakolja hitét a másokra. A farizeusok és irástudók türelme elfogy amint a keresztyének bátorkodnak az urat nyíltan elismerni. És ezek mégsem tudják megállni, hogy ne tegyenek bizonytságot arról ami szívüket betölti. Bennük Isten lelke van, fel kéne, hogy adják önmagukat, ha nem akarnának bizonytságot tenni, hogy Jézus a testben megjelent Krisztus.

Évről-évre sok szépet és jót lehet mondani Jézusról, anélkül, hogy ez a pont érintve lenne. A hívőkhöz számítják magukat ezrek és ezrek akik Istennek Lelkét nem bírják, és nem tesznek bizonytságot róla, hogy Jézus e testben megjelent Krisztus. Jézus Krisztus vérenek megkerülésével sokat beszélnek Isten szeretetéről. Krisztus ellenei is keresztyének akarnak lenni és sajnos nagyon jól értik másokat félrevezetni és kártékony törükbe megfogni. A fát ugyan gyümölcséről tudjuk felismerni. Azok akik életükben Krisztusellenesek, eléggé felismerhetővé tesszik, hogy beszédük megtévesztő. Semmi közösségünk ne legyen azokkal, akik báránypörbe bujt farkasok; akik nem ismerik el, hogy Jézus a testben megjelent Krisztus, akit nem ismer mindenki ilyennek, ez veszélyes, ha még olyan utánzója is a hívőnek. Nem jól megfontolt szép beszédet akarunk hallani, az ember át kell, hogy hatva legyen és el kell, hogy telve legyen. A bárány vére által történt megváltással; lelkesedéssel kell, hogy bizonytságot tegyen, hogy a Golgotán felfeszített Jézus, örök Isten és hogy vére minden bűnöst üdvözít.

Már az apostolok idejében is sok volt Krisztus ellensége, ma óriási sereget alkot. Ovakodjál ettől a lélektől! Komoly megfontolásra int ez ige. Van-e közösséged Krisztus ellenségeivel? Talán már megfertőzött ez a szellem? A hit csak a magad részére van-e? Hallgatagon méssz e utadon anélkül,

hogy gyermeki bizonytságtévesed által feltűnést keltenél? A világ gyermekei hamarosan elárulják, hogy nem szentek; vajjon époly hamar felismerik-e, hogy te Krisztus tagja vagy? A mindennapi élet, a mindennapi érintkezés kell, hogy megmutassa micsoda Léleknek fiai vagyunk. Egész életünk az Urral való helyzetünknek bizonyítéka. Az egyes cselekedetünk annak a léleknek eredményei amiben élünk Aki a világgal megy, aki a káprázatot, pénzt és hiuságot szereti, aki becsvágyó életet él, az nem lehet keresztyén; minden kegyes látszat mellett is e világnak gyermeke az. A kenetről ismerjük meg a keresztyént. És ez a kenet áthatja a beszédet, cselekedeteket, a viselkedés a társaságban, igen az embernek egész valóját és létét egyaránt. Használd ezt a próbakövet, vigyázz a bizonytságtételre úgy szóban, mint cselekedeteidben és megtudod kivel van dolgod. Bizonytságot teszel-e, hogy Jézus a testben megjelent Krisztus? H. M.

Az apostolok sorsa.

Az Ur ellenségei az apostolok mindegyikét megtámadták. Arra voltak elhiva, hogy tanaikat vérükkel pecsételjék meg és a megpróbáltatásukat valódi nemesszívűséggel viselték el. A jelentés így szól:

Máté martírhalt, karddal öletvén meg egyik távoli ethiopiai városban.

Márk Alexandriában lehelte ki lelkét, miután borzalmas módon vonszoltatott végig a városon.

Lukácsot egy olajfára akasztották fel a klasszikus Görögországban.

Jánost egy üst forró olajba dobták, de csodálatos módon nem halt meg és később Palmos szigetére száműzték.

Pétert Rómában a hagyomány szerint fejével lefelé keresztre feszítették.

A nagyobbik Jakabot Jeruzsálemben lefejezték.

A kisebbik Jakabot a templom tetejéről dobták le és azután egy timár buzogánnyal agyonverte.

Fülöpöt Hieropolisban egyik frigiai városban egy oszlopra akasztották fel.

Bertalant elevenen megnyúzták.

Andrást keresztre kötötték, ahonnét üldözőinek prédikált, amíg meghalt.

Tamást Keletindiában lándzsával döftek át.

Judást halálra nyilazták.

Mátyást előbb megkövezték, azután lefejezték.

A pogány származású Barnabást a

zsidók Szalonikiben halálra kövezték.

Pál apostol különféle szenvedések és üldözések után Nero császár idejében Rómában lefejeztetett.

Zelotes Simont Judeában feszítették keresztre.

Mit szenvedtél eddig te Jézusért?

◆ H I R E K. ◆

Dr. J. L. Nuelsen püspök ur szeptember 5.-én Bulgáriába való útjában rövid ideig Pesten tartózkodott.

A budapesti német gyülekezet ifjúságának augusztus 29-től, szeptember 4-ig volt a szünidei ifjúsági hele Budakeszin megtartva. Az igével Dr. F. W. Mayer bresloui és Hecker Ádám budapesti predikátorok szolgáltak. Ez alkalomra a németországi ifjúságból heten voltak jelen. A német ifjak nagyon jól érezték magukat és elismerőleg nyilatkoztak a vidék szépségéről valamint a hét áldásos lefolyásáról.

A német női bibliahét ez évben Budakeszin szeptember 5—10-ig volt megtartva. Az igével szolgáltak Dr. Szalós Arturné testvérnőn kívül Jakob János szuperintendens és Hecker Ádám predikátor. Az áldásos hetet urvacsora közösséggel fejezték be.

A legnagyobb baptista gyülekezet New-Yorkban van, nem fehérekből áll hanem abessziniai négerekből. A múlt év novemberében ünnepelte 125. éves fenállását. Tagjainak száma 11000, ez a harmadik legrégebbi néger gyülekezet az Egyesült Államokban. 1808-ban alapították. Lelkésze dr. A. Clayton aki már 25 éve vezetője a gyülekezetnek.

Schw. Zeltgruss

Zsidó várakozás a Messiásra. Egy Palesztinát beutazott amerikai, Jeruzsálem és olajfák hegye között utolért egy zsidó férfit akitől megkérdezte, hogy mi indította ugyanezen ut választására. A zsidó így felelt: „Mi hívő zsidók buzgón figyeljük az idők jeleit, és nem juthatunk más meggyőződésre, minthogy a Messiás napja nincs már messze. Zakariás próféta 14,4-ben olvassuk, hogy lábai az olajfák hegyén fognak állni. Ezért teszem meg 14 év óta minden nap ezt az utat, hogy jelen legyek ha jön és üdvözljem Őt.” — Kedves olvasóm, hogyan van a te várakozásod az eljövendő Megváltót illetően? (Jel. 1.7;22,20.) Korunk elálmosodott és alvó keresztyéneivel szemben Ábrahámnak eme fia mintegy vád; látva égő vágyakozását a Messiás után, azt kellene róla mondanunk: „És ez egy zsidó volt!”

Olaszország. Mussolini és a pápa közötti megegyezés szövegének nyilvánosságra hozatala után azt gondolták, hogy a protestantizmusra nehéz idők következnek. Evvel szemben hangsúlyozni kell, hogy a vallásszabadsághoz nem nyultak. Az evangéliumi befolyás az egész félszigeten észrevehető. Falvakban ahol azelőtt a valdesieket és a baptistákat úgy tekintették, mint akik az ördöggel szövöttek, ma egész megmozdulás van és az evangélium igazsága diadalmaskodik.

Románia. Az orthodox egyház tagjai között egész ébredési mozgalom van. Trifa lelkész 1928-ban traktatusmissiót kezdett, ennek folytán sok vallási tárgyú irat lett a nép között szétesztva. Bánáttól Beszarábiáig érezteti hatását e mozgalom. Ha az orthodox papság nem vesz részt benne a laikusok veszik át a vezetést. A mozgalom ostromozza a nép szociális hibáit és testvéri segéllyel támogatja a közösség tagjait. E missiónak körülbelül 70.000 tagja van és a legszebb reményekre van kilátás. Schw. Evangelist.

Könyvismertetés.

Kroeker Jakab: Egyedül a Mesterrel című könyvét adja ki a Bethánia Könyvkereskedés Szikszai Benjámint utazótítkár fordításában mintegy 8 ivnyi terjedelemben. A könyv a mai időkben igen nagy szolgálatot fog tenni, mert fáradt ember van a legtöbb és a könyv a fáradtság okaira, a felüdülés lehetőségeire mutat rá. Németországban több kiadást ért meg és 20000 példányban forog közkézen. Gyűjtőívet készséggel küld és minden 5 előfizetett példány után egy terjesztői tiszteletpéldányt ad a kiadó. Előfizetést elfogad és gyűjtőívet küld a Bethánia Könyvkereskedés Budapest, VIII. Gyulai Pál-u. 9.

A Magyar Keresztyének Naptára, leszakított tömbnapár 1935. évfolyama könyvalakban is megjelenik. Aki a tömböt bekötve szeretné megszerezni, sziveskedjék értesíteni a Bethánia könyvkereskedést (Budapest, VIII. Gyulai Pál-utca 9. mert így csak annyi példány készül, ahány igénylő lesz.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.

Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.